

LÓRANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

4. évf.
47. sz. 1925.
XI. 22.

A könyv.

— Irtá: ÁBRÁNYI EMIL. —

*Ha sok reményed csalfán tűnni látod:
A könyv veled van, mint igaz barátod.*

*Ha eldobja, rá tiprasz szívtelen,
Nem duzzog; hívjad s mindjárt ott terem.*

*Menj bármily messze, ő is megy veled,
Mert minden sértést megbocsát, feled.*

*Szerencséd elhagy? Sorsod mostoha?
A könyv nem pártol el tőled soha!*

*Ha fáj a szived: lágyan hinti rád
A költészetnek égi balzsamát.*

*Szép kincseit elhozza néked sorban,
S gazdaggá tesz a legnagyobb nyomorban!
(Budapest.)*

Baragladiu kincse.

— Irtá: OFELSÉGE MÁRIA KIRÁLYNŐ. —

III.

Sok év jött s felt el... Baragladiu már megöszült, de anyja még mindig vele rőtta az utat hidegben, forró melegben. Amióta elmondta titkát, óvakodott a nőktől, félenkék s gyanakodóvá lett. Anyja, akárcsak egy boszorkány, sok jót és rosszat tudott. A sátrak minden lakója félt az ő büvölésétől... Az anya és a fiu megértették egymást kevés szóból is. Századok szokásaihoz híven a cigányok csapatokban éltek és vándoroltak, csak Baragladiu és anyja éltek külön.

Baragladiu, noha nem házasodott meg, mégis vajda lett, mert benne volt valami vad, hajthatatlan, elrejtett erő, mellyel uralkodott a társain.

A cigányok észrevették, hogy Baragladiu csak a folyók mentén vezeti őket.

— Milyen bölcs, mondogatták maguk közt, meg akar bennünket s jószágainkat a szomjuság veszedelmétől óvni.

Baragladiu minden este odahagyta sátrát és a víz partján járkált, különösen a fűzesben. Egyenkint vizsgálta meg a fűzfákat oly hő vággyal, hogy megtalálja kincseit, mintha elveszett barátját keresné. Amikor azt gondolta, hogy senki sem hallja, elővette hegedűjét és elmuzsikálta a „Szivárvány-dalt”, azzal a szándékkal, hogy engesztelje meg az Eget, mely, óh! úgy elnémult...

Aztán ismét eltelt néhány év... és Baragladiu folyton vándorolt anyjával, állandóan kutatva azt, amit gyermekkorában oly jól eldugott.

Egy este az anya, aki már teljesen vak volt, utolsó óráját érezte közeledni s érezte azt is, hogy koránöszült fia mellette van.

— Fiam, kérdezte, lement-e már a nap?

— Le, felelte a fiu.

— És még mindig jársz azután, amit nem tudsz megtalálni?

Az anya most először beszélt fia féltett titkáról. — Hogyan jött rá? Kitalálta?

— Fiam, folytató, még egy nótát nem hegedültél el nekem, — tudod, azt a dalt... Mielőtt meghalnék, szeretném hallani.

Baragladiu kezébe vette a hegedűt és elkezdte hévvel, fájdalmasan játszani anyjának a páratlan dalt, azt a himnusz, mely tiszta, gyermekszívéből fakadt. Az anyának, noha már rég nem látott, a dal hatása alatt a szeme egyszerre váratlan, fényes fényben ragyogott, mely kimondhatatlan boldogságot tükrözött vissza.

És a fonséges látomás középeft lelkét kilehelte...

Jöttek s multak az évek és Baragladiu csak kereste gyermekkori kincseit. A bejárt utaknak se szeri, se száma, végtelen, mint az örökkévalóság. Már teljesen megöregedett, reszketőkezü aggyastán lett. A fiatal korban oly erős vállak meghajoltak, mint valami súlyos teher alatt. Az évek terhe volt rajtuk s azé a kialudhatatlan vágyé, mely életének minden napján kizozta. Gyalog már nem tudott járni, a szekerben ült, mint valamikor gyermekekkor.

rában a sok ringy-rongy, fazék és lábas közt. De most összehuzódva ült, fejét mellére horgasztotta, kezét térdén összekulcsolta és szemét mereven a fávólba irányította... Egyik unokája nyugtalanul járkált a gyenge s fáradt lovak mellett, olykor-olykor jót csapva rájuk az ostorral. Azonban amikor a nap leáldozott és a cigányok kifeszítették sátraikat valami árnyas mezőn, az öreg vajda lezúzott a szekérről hegedűjével s indult a folyó ezüst szallagja felé, fáradt tekintetével kémlelve minden egyes fűz alakját. Még mindig eljátszotta a szivárványnak szerzett dalt, de már merev ujjakkal s gyakran megállt, anélkül, hogy befejezte volna.

— Mi haszna, — sóhajtott fel — mi haszna, úgy sem találok meg azt a helyet, ahová kincsemet tettem. Az idő mulik és az én utolsó óráim közelg!... Meghalok anélkül, hogy megtudjam, mi volt a szelencében... Nem, nem fogom megtudni!...

Néha megjelent előtte a nő alakja, akit néhány napig oly igen szeretett. Oh, milyen szép, felejthetetlen látomás!... És a szegény aggastyán immár gyöngye elméjében a nő arca a kincessel egybeolvadt, úgy hogy nem tudta egymástól megkülönböztetni.

Egy esős tavaszi nap estéjén a szekerek végtelennek látszó mező szélére értek. Baragladiu fáradtan bóbiskolt a szekéren, de egyszer csak hirtelen felemelte szemét. Fényes szivárvány ivelt be az eget, mint valami láthatatlan egektől alkotott híd, mely a látkör távoli szélén kezdődött s öreg fűzfáktól árnyalt, csendesen folydogáló patak vizébe merült el. Baragladiu nagyot kiáltott, aztán kiszállt a szekérből, kezében tartva a hegedűjét és futva indult az „igézet” látására. A cigányok azt hitték, hogy az öreg megbolondult. Ő azonban a sok év terhe ellenére is elérte a helyet, ahol a szivárvány a patak habjaiba merült, egy már vén szomorufűz tövében.

A szivárvány lassan eltűnt az égről. Az öreg a fűz kiálló gyökerei közé esett, majd kezével türelmetlenül kezdett tapogatózni. Egyszerre csak mély üregre akadt és abban valami keményet és hideget érzett... A kincs volt az, az ő kincse... Gyorsan, gyorsan ki kell nyitnia a szelencét, mielőbb szíve az örömtől meg nem reped... Nem volt veszteni való ideje!...

Türelmetlenül próbálta a fedelet... Vajjon ki fog-e nyitni?... Feszíri... igen... igen... már mozog, enged... kinyílt...

Oh!... Baragladiu oly mélyet sóhajtott, hogy azt hitte, a lelke is elszáll a sóhajással.

Egyszerre úgy tetszett neki, mintha gyermek volna, mint volt régen, mert megbecsülhetetlen kincsében az ifjúságot találta meg. El nem képzelhető boldogságot érzett, mint akkor, azon a tavaszi estén... régen, régen!...

Ugy érezte, hogy teste már nem oly nehéz, hogy az évek terhe lesiklott a meghajlott vállakról és újra gyermek, újra kis fiú...

Isteni fény áradt el benne, mely üdvözítő sugarakban fűrésztgette. Felemelte szemét és látta a dicső szivárványt, mely tündöklő fényét a végtelen égbe ivelte... És az átlátszó szivárvány felett angyalok lebegtek, kik aranyhárfán látszóttak az ő énekét; — a dicséret-himnuszát... Dal föltötte meg s járta át a levegőt; elragadó, csodás, vig susogás, egyesülve valami égő vágy-kiáltással, mely lsten iránt hálaképen fakadt a szívéből... Ez az ő dala volt, azé a kis búsongó, vándorcigány fiué...

Baragladiu ájtatos ima közepezt, kitért kezekkel terült el a földön. Öröme nagyobb volt, sem hogy el tudta volna viselni azt. Egy percig tartó boldogság után a szegény öreg szíve megrepedt s kielégíthetetlen lelke föl az égbe, más világba tért...

A cigányok vajdájukat napnyugtakor, amikor a lángszinű ég alj az esti ködbe olvadt, találták meg hanyatt fekvé, fejét egy fűz tövére támasztva. Mellette volt a szivárvány minden színében pompázó kövekkel kirakott szelence. Mozdulatlan mellén volt a vonó s a törött, szakadt háru hegedű, lehet, hogy az utolsó, panaszos fájdalom-kitörés műve.

De arcán gyermeki mosoly ragyogott...

(Halmi.)

Románból fordította:

ifj. POPA MIKLOS.

A TINTA ÉS A TOLL.

— Irtá: K. BENDRE KÓZA. —

Acélhegyével előre meredve hidegen csillog a toll. Hatalmas fegyver ő, melyből néha záporként hull a kő. Nyomában olykor az ördög lohol, máskor angyalszeliden bűt oszlat lélekgyötörte arcunkról.

Szerényen áll egy üveg tinta a toll közelében. Sötét bogycsónak egykor kinok között csordult leve, mely most szolgamódon várja, hogy a fényes acélhegy mikor is fordul feléje.

Pedig, én édes Istenem, mi volna e szerény folyadék: — a tinta nélkül, ugyan mi volna a gögös, büszke toll?

Néma száj, melynek hangja bizony csak akkor van, hogyha belőle tinta foly...

Napraforgó Bandi

Írta: CSÜRÖS EMILIA.

Egy kis fiu nagy kedvét találta abban, hogy a fákat, bokrokat rongálta, ha bot volt nála, azzal verte le a leveleket, ha pedig kés került a kezébe, össze-vissza faragta a fák törzsét. Hiába figyelmeztették arra, hogy ez milyen csunya szokás, semmit sem használt, sőt még a mezei virágokat is, ahol csak tehetett, letördelte és irgalmatlanul eltápostta, ha utjába kerültek.

Egy vasárnap délután szüleivel sétálni ment a mezőre. A pipacsos buzatáblák szélén magános napraforgó állt, aranyszínű tányérját büszkén a nap felé fordította. A kis fiu oda-szaladt és mielőtt édesanyja rászólhatott volna, letörte a napraforgó virágot, külső zöld héját végig rántva a száron, le egészen a tövéig. Egy darabig vitte a virágot, aztán meguntta és beledobta az utmenti békalencsés pocsoljába.

Utközben édesapja újra megmagyarázta neki, hogy milyen csunya és szívtelen dolog a növényeket bántani. Hiszen a növények nekünk csak hasznunkra vannak. Táplálékot, ruhát adnak nekünk hűsítő árnyékot borítanak fölénk, megérdemlik tehát, hogy kiméljük, védjük, oltalmazzuk őket. Aztán a növények is, mint az állatok és az emberek nőnek, szaporodnak, tehát éreznek is. Az ütés, vágás nekik is épp úgy fáj, mint nekünk. Aki a fákat, virágokat bántja, éppen olyan rosszat csinál, mint aki az állatokat kínozza. A kis fiu figyelmesen hallgatta édesapja magyarázatát, de csak egyik fülével. A másikon azonnal ki is ment a fejéből. Így történt aztán, hogy amikor hazafelé mentek és elhaladtak a csonka, virágtalan napraforgó mellett, akkorát vágott botjával a csonka törzsre, hogy az derékban kettétört.

— Ejnye, ejnye, Bandi! — szólt reá édesanyja. — Hát nem éppen most magyarázta édesapád, hogy a növényeknek is fáj az ütés?

— De hiszen nincs is virág rajta! — Mentegétozött Bandi.

— Persze, mert a virágit is te törted le, szívtelen, haszontalan fiu!

Büntetésből esti ima után nem csókolta meg édes anyja, Bandi pedig felhuzta a paplant a füléig és aludni próbált.

A gyerekszobában leoltották a lámpát, sötét volt. Kivülről nem jött be semmi fény, mert fekete viharfelhők takarták el a holdat. Bandi leszoritotta a szemét, hogy ne lássa a nagy sötétséget. Egyszerre úgy érezte, hogy valami ragyogó sárga fény gyult a szobában. Felnyitotta a szemét és azt látta, hogy egy sárgaruhás tündérke ül az ágya végén. Belekapaszkodik kis ágya rézrácsába és kezében egyre suhogtat egy aranyos vesszőt.

Bandi ijedten ült fel az ágyban és akkor azt is észrevette, hogy a tündérnek aranyhaja van, mely úgy világít, mint a nap. Megdörzsölte a szemét és úgy kérdezte a tündértől, aki nem volt nagyobb, mint az állólámpa.

— Ki vagy te és honnan jössz?

Csi'ingelő hangon válaszolt a tündér: — Én napraforgó tündérke vagyok és azért jöttem ide, hogy megbüntesselek szívtelenségedért. Kelj fel egy-kettőre és gyere velem!

Bandi sírni kezdett.

— Nem megyek, mert sötét van kint, én félek és nem is tudom, hová akarsz vezetni!

— Ellentmondásról szó sem lehet itt most, barátocskám. Egy-kettőre kelj fel és tedd, amit parancsolok!

Bandi a félelemtől dideregve bujt ki az ágyból és követte a tündért. Az kiszállt az ablakon, Bandinak is az ablakon kellett kimásznia. Mentek, mentek ki a faluból a uza-táblák között. Végre megálltak a derékban tört napraforgó mellett.

— Megérkeztünk! — szólt a tündér. — Most itt varázsvesszőmme' átváltoztatlak napraforgóvá és ki leszel téve minden vásolt gyerek bántalmazásának, mindaddig, amig valami jószívű gyerek ki nem ás és át nem ültet a maga kertjébe. Ha ilyen gyerek nem akadna a fa'uban, addig fogsz itt állani, amig leesik az e'ső hó. A varázsat csak akkor fog feloldódni!

Megsuhogtatta aranyos palcáját és eltűnt. Bandi, mielőtt körülnézett volna, azt érezte, hogy sok, sok gyökér a földhöz köti a lábát, bolyhos, szurós pihével fedett levelek ágaznak el törzséből és feje helyett egy sárgaszirmú napraforgó virág van. Eppen olyan, amilyent ő ma délután letört és eldobott.

Szent Isten, mi lesz, ha valami rossz gyerek most az ő virágát is letépné. Jó Isten, vajjon mi lenne! — Egészen megdermedt erre a gondolatra. Hajnalodott, hűvös harmat hullt virágára, leveleire és ez jól esett neki. Azután felkelt a nap. Simogató meleg sugaraiban nagyon jó volt meghimbálni virágát, leveleit.

Nagy porfelhővel közeledett a falu felől a csorda. Tülköltek a kis disznó- meg tehénpásztorok, ostoraikat pattogtatták, a malacok sivítottak, a bocik bögtek, szóval nagy lármával jöttek.

Napraforgó Bandi reszketett a félelemtől. Mi lesz, ha ez a sok állat neki megy? Pozdorjává zuzzák!

De kellemesen csalódott. Ugy mentek el mellette az állatok, mintha ott sem lenne. Hanem a legutolsó pásztor gyerek hajnali jókedvében nagyot ütött botjával a napraforgó törzsére, úgy, hogy szép aranyszínű virágkoronája egészen a buzatábláig hajlott le. Később egy szegény ember ment el mellette, aki a csacsiját hajította. A pákosztos állat odakapott és leszakította alsó, legszelesebb levelét. Hogy fájt, sajgott a seb hegye Bandinak! Sokkal jobban fájt mint amikor fiu korában megvágta az ujját.

Sok ütést, taszítást, sebet kapott még aznap, alig várta már, hogy beesteledjék. Éjszaka mégis csak jobb volt, mert nem bántotta senki és semmi. Mikor a hold feljött, iuresa do got látott a buzatáb a szélén ott állt egy magános napraforgó és sűrű könnyek peregtek le virágjából a földre. Eddigi vásottságát, szívte:enségét siratta Bandi. Most látta és érezte csak igazán, milyen csunya és helytelen szokás volt az, hogy bántotta a növényeket. Aztán szüleire is gondolt, akik azóta bizonyosan mindenfelé keresik és agyonbusulják magukat miatta. Arra is gondolt, hogy aligha akad akad olyan gyerek a faluban, aki őt tővestől hazavigye és neki itt kell szenvednie, amíg lehull az első hó. Jó Istenkém, — kesergett — mi lesz velem, ha karácsonykor hazazik először? Véget ér a vakáció, a többi gyerek mind visszamegy a kollegiumba, csak én fogok hiányozni és senki sem fogja tudni, hogy mi lett velem!

Volt oka bizony Napraforgó Bandinak arra, hogy könnyei leperogjenek a száraz talajra. Egyik nap a másik után telt el, tele

szenvedéssel, szomorúsággal. A buzát learatták, a sarjut lekaszálták, kezdték szántani az ősibuzának való földet, a napraforgó szép sárga szirmai elszáradtak és lehullottak, mandu'a izü magvakkal tele tányérjára a madarak addig-addig szálltak, amíg az üres, kifosztott lett. Egyre hidegebb volt, reggelenként már dércsipkés ruha borította harmat helyett a növényeket és Bandit még mindig nem oldotta fel senki a varázslat alól. Pedig száradó törzse tele volt ütéseikkel, sebekkel. Hogy sajogtak, hogy fájtak ezek! És emellett napról-napra hidegebb lett, úgy fázott, úgy diderget belé, hogy a többi száradó kóró, melyek az árokparton éveltek, ki is nevette érték.

Egy reggel aztán arra ébredt, hogy puha hótakaró borítja törzsét, levelének csomkjait, száraz üres virágtányérját. A levegő is tele volt puhán hulló hópihékkal és Napraforgó Bandi boldogan megrázkódott.

— Itt az első hó — vége a varázslatnak!

Boldogságában meglendítette megmaradt száraz leveleit és belevágta kezét kis ágya rézrácsába. Felnyitotta a szemét, hát azt látta, hogy takarója a földön fekszik, az ablak pedig nyitva és besüt rajta az áldott meleg nyári napsugár. Nagyot kiáltott.

— Édes anyám!

Ijedten lépett be az édesanyja.

— Milyen hónapban vagyunk — hányadika van?

— Hányadika? Hát augusztus harmadika. Tegnap másodika volt. De kellj már fel, te álomszuszek. Nagy vihar volt az éjszaka nézd meg, most milyen szép friss minden a kertben!

Bandi a szemét dörzsölte.

— Édes anyám, jöjjön ide és csókoljon meg engem a tegnap este helyett. Olyan álom volt édesanyám, hogy soha, soha még egy falevelet sem fogok többé leszakítani!

Mondjam, ne mondjam, Bandi aznap délig kötözte a vihartól földre sujtott georgia töveket és azontul soha még egy fűszálnak sem ártott.

(Kolozsvár)

Apró fiuk, apró lányok
Nótája, meséje
Tiszta lapra lekottázva:
A jövő zenéje.

(Hegyközülak)

K. BENDRE RÓZA

**Tessék, Dundi, lábra állni,
s jere mivelünk sétálni!**

Beszámoló a nyári vakációról.

— Hatodik közlemény. —

Kedves Elek Nagypó!

Fenn vagyok a hegytetőn. Körülöttem az árnyas fák, lehajló ágaikkal és susogó lombjaikkal. Lenézek a hegy tetejéről és látom a hegy lábánál elterülő falvakat és városokat, melyek között a Zsil, mint egy ezüst szalag kigyózik. Mellettem egy forrás gyöngyözik és kis csermelyt, májd patakot alkotva, belefolyik a kanyargó Zsilbe. Előttem zöld pázsit terül el, melyen a sok tarka virág úgy néz ki, mintha ezer, meg ezer pillangó lenen. Feljebb megyek a hegyen s elém tárul a Vulkán szoros egy elszigetelt része, ahol egy régi-régi, évszázados várkastély maradványai vannak. Elnéztem a porladozó romokat, melyekről a kő darabonként máladozik le. Egy-két szoba ép-ségben maradt, de falait befutotta a vadrep-kény és csak itt-ott látszik egy-egy darab a régi, szinehagyott falakból. A várarkot már rég benőtte a gyom és dudva és tele van kötőrmelékkel, melyek a várat körülvevő várfalak maradványai. Felmentünk a régi romokba és onnan néztük a vidéket, amely elragadóan szép, amint a lenyugvó nap bibor sugaraival bera-gyog még egyszer a fák sűrű lombjai közé. Mi is elhagytuk a romokat és vidáman, ének-szóval tértünk haza Vulkánba, útközben jó nagy bokrétát gyűjtöttünk. Mire hazaértünk, már besötétedett és mi álmosan hajtottuk le fejünket, hogy reggel vidáman keljünk fel.

(Vulkán)

Horváth Sarolta.

Kedves Elek Nagypó!

Az iskolai év vége után itthon voltam egy pár napig. Aztán elmentem Nagyajtára nagyszüleimhez, öcsémmel együtt. Ott nagyon jól töltöttük az időt, játszottunk, olvastam, mentünk a mezőre és kirándulásokra az erdőbe és más helyre. Egy napon aztán Nagyajtáról nagytatával szekéren elmentünk Kisbaconba Elek nagypóhoz, hol pár boldog órát töltöt-tünk el Elek nagypóval és kedves unokáival együtt, melyet soha el nem felejtünk, csak azt sajnáltuk, hogy Öcsike meg Andris nem vol-tak ott. Visszajövet Bibarcfalván megnéztük a borvízforrást, azután pedig hazamentünk Nagy-

ajtára. Nagyajtán még egy pár napot töltöttünk, azután hazajöttünk. Párnap mulva Mikefalvára, Kisküküllő megyébe mentünk a nagyszüleink-hez. Az időt itt is nagyon jól töltöttük, ját-szottunk, fürödtünk, olvastunk, halásztunk, szől-lőbe jártunk és tanultam is. Reggelenként men-tünk a kertbe szilvát szedni. Amikor a szilvát felszedtük, játszottunk 10—12 óráig, azután, ha jó idő volt, mentünk fürödni. Fürdés után olvastam vagy tanultam ebédig. Ebéd után pi-hentünk egy kicsit, aztán megint fürödni men-tünk. Így teltek a napok, míg egy napon szü-reteltünk. Már reggel 8 órakor a szállóban vol-tunk és szedtük a szőlőt, kádakba raktuk, hazavittük és otthon kipréseltük. Augusztus vége felé Mikefalváról hazajöttünk. Így töltöt-tük a nyarat, kedves nagypó!

Kezét csókolja unokája:

(Kistorony, Szeben-megye)

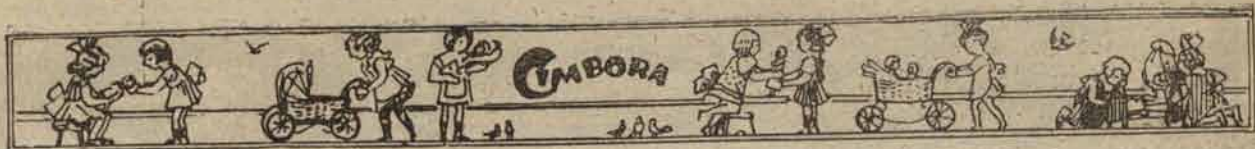
Benedek József

Kedves Nagypó!

Én is beszámolok a nyárról, bár sok vál-tozást nem irok, mivel a nyarat itthon töltöt-tem s így nem írhatok ujonnan látott nevezet-ségekről vagy eddig ismeretlen tájakról.

Ismétlésekbe nem akarok esni, hogy a tavaly már egyszer leirt dolgokat újból, ha más köntösben is, előadjam, ami csak unal-mas lenne, mert elmondhatnák olvasótársaim, hogy azt már olvastuk egyszer, szükségtelen még egyszeri tárgyalása. Egész nyáron át tanultam, mert készültem az ötödik gimnázium vizsgájára, de azért maradt időm arra, hogy a meleget a Küküllőben egy kissé megenyhít-sem, mert a rossz nyárhoz mérten eleget fürödtem.

Sokat olvastam oly francia könyveket, melynek egyik oldalán van a francia, másik oldalán a magyar s így nem kellett a szótár-al annyit kinlódnom. Sokat olvastam magyar íróktól is, így Jókaitól olvastam az »Uj földesur«-t, mely az elnyomatás éveit festi mesteri tollal és az alakok mesteri megrajzolásával. »Három dekameron«-t is olvastam, melyben — igaza volt Mikszáthnak — van ott csirkecsont és arany, mint Jókainénak a szekrényében. Amint olvastam, ez akkor látott napvilágot, amikor

Jókai egy évben kevesebbet írt és kiadták addig megjelent összes műveit. Azután gyönyörködtem a »Névtelen vár« mindig változatos meseszövéseiben, melynek azonban politikai háttére is van, mit megtalálunk a Napoleont megbuktatni akaró royalista törekvésekben. Második felében a magyar inzurgensekről elterjedt gúnydalokat és szólásmódokat akarja megcafolni különböző esetek felhozásával. Azután elolvastam a »Régi jó táblabírák«-at »Egy az Isten-t. Régebben elolvastam az »Elátkozott család« c. regényét és »Mire megvénülünk c. gyönyörű regényét az Istentagadó Topándyval és az álszent Sárvoölgyivel... A »Véres könyv« c. regényét is elolvastam, melynek tárgya a keleti háborúból van merítve.

Mikszáthtól olvastam sok elbeszélést, azután »Szent Péter esernyőjét«, »Beszterce ostromát«, »Két választás Magyarországon«, de különö igazi magyar humorával nem tudtam betelni soha, mert minden ízében magyar. A »Vén gazember« c. regénye, azt hiszem, a legszebb. Azután elolvastam Vas Gerebentől »Garasos arisztokrácia« és a »Juratus élet« c. munkát. A nyert könyveket nagy élvezettel olvastam, de legjobban tetszett »Öcsike könyve«, azaz a »nadselű gondolatok első sorozata«. A nyáron Koetz Károly vásárhelyi barátommal az idő nagyon jól eltelt, ő illusztrálta írásaimat, küldtünk is be nagyapónak ilyen munkákat.

A többi időm eltelt sétálással, tanulás-sal, azután a kertben napszamosokra ügyeltem és még egyéb dolgok is adták elő magukat. A rövid nyár úgy eltelt, mintha nem is lett volna.

(Egreslő)

Berezky András.

Kedves Nagyapó!

Én is leirom, hogyan telt el a vakáció.

Miután levizsgáztam igen jól, még itthon maradtunk a záró ünnepély utánig. Az ünnepély igen szép volt. A cserkészek rendezték. Az igazgató úr kiosztotta a jutalomkönyveket, amelyből én is kaptam a Pókok völgye című

könyvet, Wellstől. Nemsokára az ünnepély után elutaztunk a Nagyszüleinkhez falura. Ott épen cséplés volt és három kis unokatestvéremmel (a legidősebb 5 és fél éves) egész nap a gép körül voltam. És az összes fiúk ott voltak, hogy csak az étkezésnél lehetett látni őket.

Fürödni nem lehetett, mert a víz nagyon zavaros volt, de azért találtunk ki mást. Egy régi fürdőszobából egy marosvásárhelyi unokatestvéremmel együtt olyan szép kis szobát csináltunk, hogy Nagymama is lejött, hogy megcsudálja. Először szépen kisurooltuk (kópadozat volt) egy rossz seprével és mert fürdőszoba volt, voltak kis lefolyók, melyen mi levezettük a vizet. Aztán hagytuk, hogy megszáradjon. A pincéből előkerítettünk két kis asztalt, egy kettes iskolapadot, amelyben szüleink tanultak, amikor nevelőjük volt. Azután kisurooltuk a pihenő padot, ami még ott volt, szedtünk egy kis virágot és feldiszipítettük vele a mi kis szobánkat. Amikor megérkezett Apuka, tettünk egy kirándulást a szőlőbe. Ott, ahogy megérkeztünk, Apuka kiadta a parancsot, mivel hogy ő volt a társaság legidősebb tagja és parancsnok volt, hogy mindenki pihenjen le egy órára a magunkkal vitt pokrócokra. Apuka kitette egyik fiút örnek egy félórára, aztán egy negyed órára engem és egy másik negyed órára egy másik fiút. Ezek az örök teljesítették a társaság kivánságát, például kergesse el a kutyát vagy, ha rajta mászott egy hangya, vigye el és ilyen dolgokat. A fején volt egy cserkész kalap és a kezében egy nagy bot. Az óra leteltével Apuka kiadta a parancsot, amely a következő jó programból állott. Először is fel a hegyre, amely egy pár lépésre volt fekvőhelyünkötől. A hegy nem volt nagyon magas, de elég meredek és bizony elég nehezen tudtunk feljutni a hegy tetején álló régi kriptá tetejére. A kriptá egész kicsike, a magassága körülbelül 1 és fél méter és a tetejére kis homok domb vezetett fel. A kriptá belsejében két hatalmas kölap volt, sirok nem voltak benne, ajtója sem volt. Amint mondják, két gróf volt ide eltemetve.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

Azulán elmentünk a szomszéd szőlőbe, amely szintén a Nagypapáé, egy kis szakadékon, amelynek a fenekén egy olyan kicsi patakcska volt, hogy át lehetett lépni. Aztán felmentünk a másik szőlőbe, mely egy hegyen fekszik, itt még a szőlő nem volt megérve, erről a hegyről gyönyörű volt a kilátás. A szalmakazlak egyenes vonalba húzódtak, a pázsit úgy nézett ki, mint valami zöld takaró, a learatott búza között. Ott volt még a megmaradt madárijesztő és a szarkaláb. Azután sok-sok mogyorót és szilvát szedtünk, majd haza tértünk és nagyon fáradtan, de jóérvágygal vacsoráztunk.

A jól eltelt két hét után ismét hazatértünk és mostan várom az új iskolai év II-ik gimnáziumának a kezdetét.

(Kolozsvár)

Rados Ibolya.

Kedves Nagypapó!

Én is, mint többi unokái Nagypapónak, beszámolólok a nyári vakációról.

A vizsga igen jól sikerült, hál' Istennek, most már első gimnázista vagyok. Nekünk már a következő vasárnap volt a záróünnepélyünk, de még nem utazhattunk el. Addig is jártunk a strandra és már egész jól tudunk uszni. Kapjonba, ahová utazni akartunk, nem nagy utat kellett megtegyen a vonat, csak 2 órát. Arra felé, hála Istennek, igen jó termés volt. Sok helyen már le is volt aratva, de a szilva adja mégis a legjobb termést. Olyan sok a szilva, hogy a szőlőben, ahová később kirándultunk, őt fa dült ki. Máskülömben alma is igen sok van.

Abbahagyom a termésről való beszélgetést, hogy ne untassam Nagypapót, inkább elmondom a megérkezést. Amikor odaértünk, éppen cséplés volt és mi az unakatestvéremmel, Bandival, aki Marosvásárhelyről jött, rögtön odaszegődünk a cséplőkhöz. Egy munkás odaadta a vasvilláját Bandinak, egy lány pedig nekem és dolgoztunk egész estig. Este aztán fáradtan tértünk haza. Másnap reggel látjuk, hogy nővérem és Bandinak a huga meszterkednek, hogy valami fürdőszobából egy kicsi házikót csináljanak. Minekünk is eszünkbe jutott, hogy csináljunk a fürdő feletti padláson egy kis szobát. Persze mi úgy akartuk, hogy

a lányok ne tudjanak feljönni. Tehát úgy eszeltük ki, hogy egy kuszó rudat támasztottunk a falhoz, hogy csak mi tudjunk felmászni.

Sokszor kiküldtek minket a szőlőbe, hogy hozzunk valami gyümölcsöt. Persze, mi fiuk igen szeretjük a mogyorót és szedtünk is belőle egy jó kosárkával, Bandi pedig felmászott a fára (mivelhogy igen jó mászó) és rázott vagy körtét vagy szilvát. Haza menet mindig megszókták nézni, hogy mit hoztunk és amikor meglátták, hogy mogyorót is hoztunk, el akarták venni, de mi fürgébbek voltunk. Bandi gyorsan felkuszott és én feladtam neki. De nagynéném, hogy megbosszulja magát, amikor mi elmentünk sétálni az országutra, odavitte a létrát és levetette a mogyorót, amikor mi másnap felmáztunk, hogy együnk kis mogyorót, a kosár üres volt, csak három szem mogyoró volt benne.

Még sok ilyen kis kalandunk volt, de azok nem ilyen érdekesek. Másnap megint akadt valami dolgunk, ugyanis azt mondta a nagybátyánk, hogy fel kell meszelni a tenniszpályát, de mi azt mondtuk, hogy ingyen nem csináljuk meg, ő azonban azt mondta, hogy csináljuk csak meg és azzal fog fizetni, hogy megtanít tenniszezni. Mi, persze, rögtön megcsináltuk és ő meg is tanított.

Egyszer kellett menni a kovácshoz a nagy kocsival, hogy tegyen rá új rudat. Persze, mint máskor, most is mi hajtottuk és a kocsis hátra ült és pipázott, mint valami nagy ur. Így tet el a nyár, hogy mi ácsok, piktorok, cséplő munkások stb. voltunk. Amikor visszajöttünk Kolozsvárra, újra jártunk a strandra. Már be vagyok iratva a Tarbuth gimnázium I. osztályába.

(Kolozsvár.)

Rados István.

Kedves Nagypapó!

Előre bocsátom, hogy az én beszámolóim rövid lesz, minthogy a nyári vakációt néhány nap kivételével itthon töltöttem. Sajnos, nem áll módunkban évente nagy utazásokat tenni és igyekeztem szünetidőmet itthon is kellemesen és hasznosan tölteni el. Kimentem testvéremmel a sétatérre már reggel 8-9 óra között és ott rajzolgattam, olvastam és labdáztam, így aztán friss levegőn voltam, mert nekem erre van a legnagyobb szükségem, minthogy vérszegény vagyok. Voltam néhány napig egy

kereszturi barátnőmmel, ahol igen jól éreztem magamat, de rövid volt a nyaralás, mert haza hoztak. Itthon is részt vettem egy néhány kiránduláson, de mindannyiszor megáztunk, mert, bizony, kedves Nagyapóka, ez a nyár igen hűvös, esős nyár volt. Jó, hogy a rajzolás kedvenc foglalkozásom és így rossz idők mellett is jól telt az időm, mert minden szabad időmet rajzolással töltöttem, de azért a zongorázást sem hanyagoltam el, és tőlem telhetőleg Anyukámnak is segítettem.

Amint láthatja, Nagyapó, az én beszámoló nem tartalmaz annyi érdekes és tanulságos dolgot, mint másoké, de nekem mégis tanulságos volt ez a szünidő, mert rájöttem arra, hogy *annak, aki nem utazhatik, az otthona is nyújthat annyit, hogy vakációját unatkozás nélkül tölthesse.*

Kezét csókolja:

(Székelyudvarhely)

Peltzer Márta.

* * *

Kedves Nagyapó!

Julius 15-ikén kezdtem meg a váravárt nagy vakációt, mert ipariskolába járok és ott nagyon hosszú az iskolai év, s július 22-ikén már vonaton ültem Szilágy-Somlyó felé, ahol voltunk egy pár napig édesanyámmal és öcsém-mel. Megnéztem Szilágysomlyót: nagyon szép hely. A Magura hegy aljában fekszik e kis város, van gyönyörű szép várkertje, ahol van egy tennispálya is. Somlyóról tovább mentünk Erdély egyik legszebb városába, ahol Elek nagyapónak is van sok unokája. Ez a szép város: Nagyvárad. Az unokatestvérem mindjárt ki is vitt és megmutatta az uszodát és a ligetet, később aztán megnéztük a városi vízműveket. Alig vártam a következő napot,

hogy megnézhessem ezt a szép várost. Hát, tényleg megmutatta másnap az én jó unokatestvérem a várost és annak minden részét, és pedig először a főutcát, azután a Szent László-teret, Ferdinánd király szobrával. Egyszer aztán Nagyváradról kirándultunk a Püspök-fürdőbe, ahol megnéztük a szép fenyves erdőt és parkot, meg az uszodát, ahol rengetegen voltak és szólt a zene. Voltunk szintén a Püspök-fürdőben egy kis szigeten, ahol valami nagyon ritka vízi növény terem, az úgynevezett »lotus«. Aztán este visszamentünk Váradra, ahonnan pár nap múlva folytattuk az utunkat Magyarország felé. Bizony egy kicsit hosszú út volt Nagyváradtól Tokajhegyaljáig. Hosszu volt, de szép, mert megnéztük Nyíregyházát, Debreczenen is keresztül mentünk. Végre aztán másnap este megérkeztünk oda, ahol a híres bor terem, az édesanyám szülőfalujába. Tályára. Itt van Kossuth Lajos keresztelő temploma. Megmáztuk egy párszor a szállóhegyeket és ettünk egy kis szöllőt, de, sajnos, itt sem ülhettünk sokáig, mert vége felé jártak az arany napok, haza kellett menni és oda hagyni szép kis Magyarországot.

Most tehát itthon vagyok és újra tanulok és dolgozom a műhelyben. Műasztalos akarok lenni. (Helyes! Isten segéljen! Nagyapó.) Így remélem, hamarabb segítségére lehetek édesanyámnak, mert a mi jó édesapánk hosszú betegség után itt hagyott bennünket. Egész nap le vagyok kötve az iskolában, este hazajövök és tanulok, csak azért nincs időm írni Nagyapónak. Majd Misu öcsém-mel fogok írni Nagyapónak, ő most megy a harmadik elemibe, több szabad ideje van.

Nagyapónak kezét csókolja:

(Szilágycseh)

Szilágyi László.

Bibi bohóc milliós öröksége.

(Öcsike levele.)

A napokban ismét meglátogatott legújabb barátom, Bibi bohóc s oly érdekes történetet mondott el nekem, hogy közölnöm kell magával, **lelkem nagyapókám, hátha jó lesz a Cimbora?**

Van a Bibiék cirkuszában egy Tityitotyí nevű bácsi, aki a cirkusz állatait idomítja s mindenféle csudálatos produkciókra oktatja. Az összes állatok közt egy Matyi nevű szamár a legtudósabb, ez a közönség kedvence, de maga

Tityitotyí is Matyit becézi, a saját gyerekét se szerethetné jobban. Hogy mi mindent tud Matyi? Az semmi, hogy számolni tud, de ismeri az Ábéce összes betűt s csak azt kell kiáltsa bárki a közönség köréből, hogy: Matyi, hozd ide ezt meg ezt a betűt. — Matyi az asztalra letett betűk közül kiválogatja a kérdezettet, szájába veszi s viszi egyenest az illetőnek. De még ez is semmi. Matyi »nadselű« festő, Minden este egy táblára pompás tájképet fest a nyelvével. »Köztünk legyen« mondva,

árulta el nekem a titkot Bibi barátom, a képbe van mázolja vékonyan cukorsziruppal, mit Matyi nagy élvezettel (és művészettel) nyal le minden este.

Bibin kívül még két bohóc van a cirkuszban, névszerint Pikk és Pukk s különösen ezek, amikor Tityitotyí nem látta, sokat bántották Matyit, mivelhogy irigyelték a nagy népszerűségét. Meg is fenyegette őket Tityitotyí, hogy semmit sem hagy rájuk, ha bántalmazzák Matyit, de Tityitotyí süket füleknek beszélt, tovább is csipkedték, maceráltak. Egy este aztán Tityitotyí magánkívül ment haza a szállására, annyira felbosszantotta Pikk és Pukk. Még egy órája sem volt az eltávozásának, lélekszakadva rohant a cirkuszba egy ur, Tityitotyí barátja s halálsápadtan ujságolta, hogy Tityitotyít a guta megsimitotta, már ott is a közjegyző, hogy felbontsa a végrendeletét. Bibi, az én barátom, sirva fakadt a szomorú hír hallatára, mert bár néha ő is csipkedte

Matyit, de komolyan sohasem bántotta, Tityitotyít pedig szívéből szerette, ellenben Pikknek is, Pukknak is a szája a füléig nyult az el nem titkolt örömtől: hátha rájuk is hagyott egy jó csomó pénzt a megboldogult. Alig távozott el hozzája, egy ismeretlen ur jelent meg Matyival a cirkuszban, aki közjegyzőnek mutatkozott be s közölte a három bohóccal, hogy Tityitotyí egy millió koronát hagyott a három közül arra a bohócra, amelyik legjobban tetszik az ő kedves Matyijának. Matyi önagysága pedig azzal adja legmagasabb tetszésének a jelét, ha magasra emeli a farkát, nem tetszésének pedig azzal, ha fülét megvetően lekonyítja. Nosza, Pikknek is, Pukknak is kigömbölyödött a pofikája, mert ez is, az is bizonyosra vette, hogy majd kivívja ő Matyi magas tetszését. Minthogy Pikk volt a legélelmesebb és legserényebb, egyet ugrott, kettőt szökött s egy szempillantás mulva nagy tál zabbal szaladt vissza. Matyi egy-kettőre megette a zabot, de a farka meg sem mozdult, ellenben a füle lekonyult.

— Ehe, gondolta Pukk, bizonyosan szomjas, — hopp! rohant a vízért, de Matyi bár megitta egy cseppig, bizony meg sem mozdult a farkát, ellenben a füle lekonyult.

— Hej, hej, tünődött most Bibi, vajjon mivel találnám el önagysága kedvét? Mit gondolt, mit nem, behozott egy szép, kockás szőnyeget, arra állította Matyit s mert a legyek erősen szemtelenkedtek körü'e, legyezni kezdte,

a fejére pedig sapkát tett, hogy a fülét ne tudja lecnnyitani.

De hiábavalónak bizonyult a Bibi kedveskedése is: Matyi nem vette tudomásul.

— Eh, türelmetlenkedett a »közjegyző«, — aki, mellesleg legyen mondva, maga Tityitotyí volt felismerhetetlenné maszkírozottan — elég volt a próbálkozásból, majd holnap folytatjuk. Azzal eltávozott, a bohócok pedig Matyit az istállójába vezették, mely a kockás szőnyeggel urí lakásnak is bevált volna. Másnap jókor reggel megjelent Matyi önágsága

»lakásán« a három bohóc, egész nap udvaroltak, kedveskedtek Matyi önágságának, aki oly méltóságosan ült a szőnyegen, mint egy igazi geróf.

Pikk és Pukk egész nap egyebet sem tettek szüntelen Matyi önágsága kedvét keresték, végül már Mátyás urnak is szőlitották, cirókálták-morókálták, de Pikknek Matyi emberi hangon ezt mondta: Hallod-e, kotródj innét, míg jó dolgod van, Pukkot meg egyszerűen oldalba rugja. Bibi nem tudott okosabbat kiészelni: elkezdett bukfencezni, kacagatóan fintorgatta a pofikáját, s íme, Matyi magasra emelte a farkát, sőt meg s csóválta. Hiszen, majd kiugrott Bibi a bőréből szertelen örömben. Alig vette észre, hogy Matyi nagyhirtelen kibújt a bőréből, illetőleg Tityitotyí a számbőrből.

— Ihol a milliós bankó, nyújtotta át Tityitotyí Bibinek a bankót. Te érdemelted meg, mert megs rattál.

— Nem mese ez? — kérdeztem én Bibit, aki büszkén vette ki tárcájából a milliós bankót az én Tamáskodásomra.

— Ihol, a milliós bankó. Ezennel meghívlak a moziba. Légy a vendémem.

Elfogadtam a meghívást, édes nagyapókám, miért ne fogadtam volna el? Mi egy mozijegy az én milliomos barátomnak?

A másolat hitelesül:

ELEK NAGYAPÓ.

Két nyuszi.

— Bagolybácsi táskájából. —

Itta: CSÜRÖS EMILIA.

Tapsi és Buksi két hosszufülű nyuszi volt. Együtt kószáltak erdőn, mezőn, amíg ző'd volt a fű, lombcsak a fák, és madárdalos az erdő. Azután is együtt lógatták hosszú fülüket, amikor Tél apó hó és jégpáncélt borított a földre, és akárhogy kereste az ember, — vagyis a nyuszi, egy mákszemnyi fűszál sem akadt az egész nagy erdőben. Szomorúan kuksoltak a nagy tölgyfa tövében, és mind a ketten azon a véleményen voltak, hogy sehogy sincs ez így jól. Tapsi szólalt meg nagy busan:

— Csak tudnék egy káposztás kertet valahol, vagy gyümölcsöst, ahová be lehet menni!

— Én tudok egy gyümölcsöst, — felelte Buksi, — de mit ér az, ha két hatalmas csákós katona őrzi az ajtaját.

— Csákós katona? Gyümölcsös? — érdeklődött Tapsi. — Merre van az?

— Elvezetlek oda, de csak az erdőszélről mutatom meg, — mert én nem merek közel menni. Félek azoktól a katonáktól.

— Menjünk! — szolt izgatottan Tapsi, — hátha nem látnak meg!

Elindultak. Egyszerre reszketve állt meg Buksi. — Látod? Nézd, milyen nagy fehér csákó van a fejükön! — Tapsi mind jobban kimeresztette kerek nyuszi szemét, egyszerre csak nagyot kacagott.

Ó, te oktondi! Nem katonák azok! A két kapuoszlop az, és a csákó a fejükön nem más, mint hó!

Nossza versenyt futva iramodtak a gyümölcsös felé. Volt aztán vig lakmározás! Hej, hogy izlett a fiatal cseresznye és barackfák zsenge kérge a nyusziknak!

Amikor jólaktak, hazaindultak. Buksi meg rugta a kapu oszlopot és gnyosan szalutált neki.

— Volt szerencsém vitéz generális ur!

Igy éltek egy pár napig a nyuszik fitytyet hánytak a télnek. A hideg ellen megvédte őket jó meleg bundájuk, ha pedig megéheztek, megiramodtak a gyümölcsös felé — és nem korgott soha a gyomruk.

Csak hogy Pista bácsinak nem tetszett ám ez a multság. Egy reggel fejcsóválva nézegette gyümölcsfaikat. — Ejnye... ejnye...

ezek a semmirevaló nyulak tönkreteszik az én drága csemetefáimat. Lesbé kell állanom!

Másnap Tapsi és Buksi, amikor bent voltak a gyümölcsösben s éppen tinéztek maguknak egy fényes kérgű szilvalát rettenetes zajt hallottak. Abban a pillanatban már repültek is árkon-bokron túl. Mert az a zaj nem volt egyéb, mint nyuszi-fülnek a legelviselhetetlenebb muzsika, amely így szól: — Puff! — Durr!

A nagy tölgyfa alatt érte utól Buksi Tapsit. Vértett a lába és a hátán is véres volt a bundája, Buksinak a fülét érte golyó és szomorúan simogatta lábával.

— Látod, Tapsi, látod — mégiscsak igazam volt, hogy azok katonák. Én máshol nem láttam puskás embert!

Tapsi is bűnbánóan lehorgasztotta a fejét. — Igazad volt, Buksi! Lehet, hogy igen gyakran jártunk oda — és azért haragudtak meg.

Buksinak eszébe jutott valami — Te Tapsi, gondoltam va' amit. Tudod-e, hogy mi is úgy jártunk mint a korszó!

— Miféle korszó?

Hát, tudod, a nyáron, amikor az iskolás gyerekek kirándulásra jöttek ide az erdőbe, hallottam, hogy azt mondta nekik a tanítóbácsi: — Addig jár a korszó a kutra, amíg eltörik! — Tapsi busan horgasztotta le a fülét: — Igazad van Buksi, mi is úgy jártunk!

Kolozsvár)

Mikor egy kis virág...

Itta: Sarka Lajos.

Mikor egy kis virág, melyet letéptek,
vázában lankad, hervad,
szivetek akkor elhagy.

Föléje hajoltak s a hervadt roncsof
undorral fogva kézbe,
dobjátok a szemétkbe.

Én a kis virágra, mely halni készül,
legnagyobb érdemjelet:
bucsucsókat lehelek.

(Szalmár)

Elek nagyapó üzeni:

Benedek Edith, Bukarest. Arra kérsz, fogadjalak be unokáim sorába és úgy szeresselek, mint ahogy te és Lucia nővéred szerettek engem. Mondanom se kell, hogy örömmel fogadlak unokáim seregébe s az én szeretetemben sem lesz hányosság. Intérekedtem, hogy az újság ezután a te nevedre járjon. — **Hammer Dávid, Petrozsény.** A rajzpályázatról lekéstél, minthogy október végén volt a beküldés határideje, ám azért küldhetsz rajzot s ha jók, pályázaton kívül is közzéteszem a Cimborában. — **Péter Margit és Antal, Sepsiszentgyörgy.** Nem haragszom én rátok, mert tudom, hogy szerettek, ha néha-néha el is hallgaltok. Annak igen örvendek, hogy a nyáron sokat utaztatok, kipihentétek magatokat s ujult erővel és buzgalommal kezdtetek neki az új iskolai évnék. Hát bizony, neked Margit, nehéz esztendőd lesz, ha jövő évben Kolozsvárra mégy s ott különbözeti és felvételi vizsgát kell tenned még pedig románul, de én bízom a te szorgalmadban és szép tehetségedben, hogy te fogod győzni a nehézségeket. — **Spiegel Rózi és Joli, Lugos.** Eddig bizonytalán megkaptad a nyári könyvet, de ha netalán nem kaptad volna meg, közöld velem. Pótló-rejtvényed sorra kerül, a löbbi rejtvény löbbé-kevesébbé ismerős. — **Knoll Mór és Izidor.** Két dologról feledeztek meg: az egyik az, hogy hol kell a leveletek, a másik pedig: mi a rejtvénynek a megfejtése. Mind a két hiányt pótoljátok. — **Egy szórakozott unokám névaláírás nélkül küldte be a 42. szám rejtvényeinek a megfejtését.** Hogy honnan jött a levelező-lapja, az elmosódott postai bélyegzőből nem lehetett kiokoskodni. — **Balogh Mancsi, Nagyvárad.** Nem rég vagy a Cimborá előfizetője, ez az első leveled örömmel látlak testvéreiddel együtt unokáim seregében s szeretettel várom további leveleidet. Írásoddal máris meg vagyok elégedve: gondosan, tisztán és hibátlanul írsz. — **Bardáz Erzsébet tanítónő, Páva, Háromszék megye.** Ha netalán nem kapta volna válaszomat, írt is közlöm, hogy a Minerva kiadásában s az én szerkesztésemben rövidesen meg fog jelenni egy körülbelül 30 szindarabot tartalmazó könyv Erdélyi gyermekszínház cím alatt s ebből Karácsonyra előkészítheti növendékeit. — **Péterfy Emmike, Homoródalmás.** Nagyon sokat beszélek rólam a te édesapád és te azért szeretnél engem személyesen megismerni. Szívesen elmennek hozzátok, de bizony nehéz nekem most már az utazás. Kérd meg azonban édesapádat, hogy egyszer egy szép nyári napon, hozzon el léged Kisbaconba. Édesanyádnak üzenem, hogy nem emlékszem, hol jelent meg a Kis gazdasszony c. monológ, de legközelebb meg fog jelenni Kolozsvárt a Minerva kiadásában és az én szerkesztésében egy Erdélyi gyermekszínház című könyv,

melyben sok színjáték és monológ is lesz. Ebben a könyvben, azt hiszem, talál édesanyád olyan színműveket és monológokat, amelyeket előadhat a nőegyleti estéken. A kiadóháznak írtam, hogy valamelyik számhoz mellékeljen utalványt. — **Tomcsai Lili, Kolozsvár.** Nemrég járatos a Cimborát, de nagyon szereted és minden barátnődöt rábeszéled, hogy ők is járassák. Ez annyira dicséretes dolog, hogy bizony, nem tudnék haragudni rád, még akkor sem, ha tele volna hibákkal a leveled, ám, ennek épp az ellenkezőjét mondhatom. Ugy látszik, mégis csak használ, hogy édesanyád melletted ül s minden hibánál meghuzza a fülecskédet. Kedves fülhuzás lehet ez, amelyre valamikor meghatoltan fogsz visszaemlékezni, mert ebben a gyöngéd fülhuzásban az anyai szívnek nagy szeretete rejtőzködik. Mondanom se kell, hogy édesapádnak is igaza van ebben: akinek esze van a huncutságra, legyen esze a tanulásra is. Azt írod, örüljek, hogy már öreg vagyok és nem kell tanulnom s kívánod, hogy bárcsak már te is nagyapó lennél. Persze, erre édesanyád meghuzza a füledet, mert nagyapót írtál nagyanyó helyett. Hát én csakugyan örülök annak, hogy már öreg vagyok, de nem azért ám, Lilike, hogy nem kell tanulnom, hanem azért, mert az én hitem szerint a szép ifjuságnál csak egy van szebb: a szép öregség. Szeretettel várom további leveleidet. — **Kun János, Temesvár.** Nem haragszom, hogy olyan sokáig nem írtál, mert tudom, hogy te is, mint minden unokám, nagyon el vagy foglalva a tanulással, amit abból is látok, hogy mostanában kevesebb levelet kapok, mint rendszeren. A rajzodat megkaptam s annak idején a beszámolót is. — **Szántó János, Székelykeresztúr.** Azt kérde, mi az oka, hogy egy leveledre sem válaszolok. Válaszoltam én már sok-sok leveledre s többek közt arra is, amelyen fényképedet küldtetted. Olvasd csak figyelemmel az üzeneteket, lehetetlen, hogy ott ne találkozzál a neveddel. — **Fried Gábor, László és Imre, Máramarossziget.** Válaszoltam én minden leveledre, ha azonban neved nem volt a megfejtők névsorában, ez azt jelenti, hogy későn érkezett ez a leveled. Amint leveledből látom, volt már egy mesedélután, amelyet a Cimborá rendezett s arra kérsz a sziget unokák nevében, hogy a legközelebbi mesedélutánon legyek ott. Mennék én szívesen, de a késő őszi utazás bizony nem nekem való, meg aztán ki csinálná nektek az újságot, ha én egy hélig távol lennék? Mert legalább is egy hét kellene arra, hogy megjárjam Szigetet. A rejtvényekből válogatok, a kiadóhácsi pedig pótolja a 3. és 4. számot, ha van belőlük fölösleges példány. — **Kiss Mancsi, Tasnád.** Megkaptam az újabb rajzokat, nemkülömben a millió pusztit is. Mit csinálnál, ha azt mondanám, hogy azt a millió pusztit valóságban add át? — **Szentpétery Testvérek, Szilágysomlyó.** Hát csak ir-

Játok lehetőleg minden héten, örömmel pihen meg szemem már ismerős soraitokon. — **Paál József és Elek, Székelyudvarhely.** Örvendek, h gy nemcsak megkapátok a könyvet, de nagyon szépnek is találjátok. **Puskás Samu, Gyergyóremete.** Nemcsak megfejtést levelet is várok tőled. — **Goldberger Klári és Gyurka, Margitta.** Intézkedtem, hogy az újságot ezután kettőlők nevére küldjék, írásokat nem talállam csunyanak, bár a tinta rossz volt és „elfutott”. Annyi bizonyos, hogy hamis egy tinta lehet a ti tintátok, ha írásközben elszalad. Má kor fogjátok fölön, ebadta, hamis tintáját! — **Ke-reke Pista.** Választ vársz, bárcsak megfejtést küldesz, valóságos levelet nem írsz. Hát csak írdál máskor levelet is s ne feledkezzél meg arról, hogy hol kelt a leveled, mert ez a levélírásnak igen fontos szabálya. — **Frank Margitka, Nagykároly.** Örömmel olvasod a Cimborát és nagyon boldog vagy, hogy kedves unokáim közé számíthatod magadat. Szívből örvendek a boldogságodnak s remélem, szorgalmasan fogod írni ezután is a leveleket. Öcsike, amint láthatod, ismét sűrűn termeli a nadsellü gondolatokat. — **Deutsch Gyurka, Karánsebes.** Petőfi megfejtésű névrejtvényt már többször közöltem s mert névrejtvénnyel amugy is tulságosan el vagyok halmozva, tanácsolom, hogy másfajta rejtvényt eszelj ki. — **Margit, Zilah.** Azért írsz oly későn, mert nálatok a magyar polgárit beszüntelték az idén, mivel hogy kevesen irakoztak be s most a román leánygimnáziumba jársz, ahol nagyon sokat kell tanulnod. Azt hiszem, csak kezdetben kell sokat tanulnod, amíg leküzdödted a román nyelv nehézségeit, de ezalatt az idő alatt is, helyes időbeosztással, akár minden héten írhatasz levelet s kívánatos is, hogy írdál. Pótrejtvényed sorra kerül. — **Sárossy Béla, Madéfalva.** Csudálom, hogy a 36. számlól kezdve nem kaptad az újságot és csak most reklamálod meg, holott te egyike voltál a legszorgalmasabb levélíróknak. Azt sem értem, hogy miért nem számolsz be most az utazásodról s miért külön közlöd ezt majd velem a télen. Egyébként leveled továbbítottam a kiadóhivatalnak, hogy tisztázzák a te újságod dolgát s egyben küldjék meg az előfizető-szerzéssel nyert kézi-nyomdát is. — **Foltinek Ádám, Nagysomkut.** Kikaptál az apukádtól, hogy elhánytad a Cimborá 9. számát. Mint-hogy a kiadóhivatal már nem pótolhatta, én egy kissé szakadozolt fölőssleges példányt találtam s azt el is küldöttem neked. Remélem, ezután jobban vigyázol az újságra, mert ha nem, akkor nemcsak apukádtól, de nagyapódtól is ki fogsz kapni. — **Gergényi Ferenc, Kolozsvár.** Megkaptam a beszámolót is, a rajzot is: mindket-lőért dicséretet érdemelsz. A németből fordított adoma sorra kerül. — **Kovács Erzsike, Börvely.** Harmadik éve járátod a Cimborát, régóta készülsz írni, de csak

most jutottál hozzá. Én idáig abban a téves hitben éltem, hogy egész Erdélyben nekem van a leglőbb dolgom, de most kisült ám, Erzsike, hogy neked még nagyapónál is több a dolgod, ha csak most jutsz levélíráshoz. Ám, tréfa ide, tréfa oda, amint leveledből látom, te csakugyan tulságosan el vagy foglalva, ha egyszerre tanulsz németet, angolt és zongorát s ezenkívül bizonyára az iskolában sem töllöd az időt hiába. De lám, amit már annyiszor üzentem unokáimnak, csak helyesen kell beosztani az időt s mindjárt jut abból a levélíráshoz is, sőt, amint a te példád igazolja, még rejtvénytyszerkesztésre is, melyek közül a pótlőrejtvény jönni fog. — **Marosán Ilona, Kolozsvár.** Ha nem csalódom, most találko-zom ill először neveddel. Jövöre nemcsak rejtvénytmegejtést, de levelet is várok tőled. — **Klinger Ilona, Nagyszeben.** Csak most vettem észre, hogy nemcsak Öcsikének és Andrisnak, de nekem is litál a levélpapír harmadik oldalán Arra kérsz ebben a levélben, hogy közöljem a Cimborában az összes unokák lakóhelyét, mert szeret-nél levelezni a Cimborá valamennyi olvasójával. Hát ezt a kívánságodat a legjobb akarattal sem teljesíthetem, mert akkor sok-sok számon keresztül egyéb sem volna az újságban, mint a Cimborá olvasóinak névsora, már pedig alig hiszem, hogy te magad is meg lennél elégedve az ilyen Cimborá-számokkal. Böven elég, ha két-három barátnőddel levelezel s bizonyára lesz több is, aki veled szívesen levelez. Hogy mindig szerejnél beszélni velem, mert én egyike vagyok a te lelki vezetőidnek, ennek igen örvendek, mert amint látom, igen szeretsz levelezni, tehát csak írnod kell gyakran, én meg váaszolok rá s így igen szépen elbeszélgethetünk. — **Patkós Bertalan, Szaplonca.** Jókatról írt pályanyertes dolgozatod figyelemreméltó dolgozat s van benne egy jó tanulság is: sokáig a kezdedbe sem vettél jókát, mégpedig azért nem, mert a nagyok dicsérik, már pedig amit a nagyok dicsérnek, azok, szeriated, semmit sem érnek, mivelhogy nincs szó bennük vadászokról, roblókról, arany-ásókról stb. Szóval, csak a kalandos történetek szeretted, míg végre mégis ráfanyalódtál Jókai Aranyember c. regényére. Olvasni kezdted ezt a regényt s mindjobban hatalmába ejtett a szépsége. Most ár csakugy falod a Jókai regényeit, nemcsak érdekes meséiért, de a leírásaiért is. És szeretnie is kell, szeriated, minden magyar ifjunak, mert a szomorú időkben vigasztalója volt a magyarnek; mert megtaláljuk műveiben azt a világot, amelybe lelkünk vágyik és minden sorából tiszta magyar nyelv és romlatlan magyar erkölcs beszél mihoz-zánk. Az írásodon valóban látszik, hogy idges vagy, de ha, amint írod, megvan benned az erős akarat, lassanként le fogod küzdeni az idegességet, ami igen kívánatos. Érdeklődéssel kísérem további fejlődésedet.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyezs erre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Számrejtvény.

Beküldte: TÍMA ENDRE.

- 23, 24, 27, 30, 21, 26. Jármű.
 17, 16, 19, 20, 33, 10. Mikoraszekérköre megye
 15, 31. A földön található.
 7, 11. A ki-ellentéte.
 4, 3, 2. A kevés ellentéte.
 5, 6, 32, 8, 9. Földi teremtmény.
 12, 18, 14. Kérdőnévmás.
 1. Magánhangzó.
 13, 22. Ige.
 25. Magánhangzó.
 1-33. Közmondás.

Sakkrejtvény.

Beküldte: GÁMÁN SÁNDOR és JOLÁN.

S	d	gy	n
l	sz	l	d
u	o	ó	ő
	z	i	k

Mi gik jelentő lögrás szeriat.

Pótlórejtvény.

Beküldte: NEUMANN ERNŐ

- ilka
- lem
- arpolya
- ara
- ke
- ugas
- ő
- rda
- as
- ász

E szavak kezdőbetűi egy nagy zeneszerző nevét adják.

Névrejtvény.

B. küldte: SZÜCS ILONKA.

Sopron, O. sova, Nagyszalonta,
 Álmosd, Jászberény, Nyiregyháza,
 Alexandria, Rimaszombat, Arad.

A városok kezdőbetűi egy nagy magyar költő nevét adják.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treis-aune (Háromszék megye). E címre küldendők a "Cimbora" részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szatmár) Str. Cuza Voda 4. A kiadóhivatalhoz küldendők a "Cimbora" előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400, negyedévenként 100 L.
 Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.

Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.

Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.

Jugoszláviában évi 200 dinár, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó r.t.

Felölös szerkesztő: Dénes Sándor.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 lelért:

1. Küzdelmek.
2. A tél birodalmában.
3. Viszontagságok a tengeren
4. A falizmán.
5. A jóság diadala.
6. Frigyes és D. el.
7. Ehrlich Jakob.
8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhető a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.